

Lees ook van Selma Noort:

Stiefkind

Afkoelen

De zee kwam door de brievenbus, bekroond met de Thea Beckmanprijs 2016 en een Vlag & Wimpel 2016

Oppassen

SELMA NOORT

OPPASSEN

Leopold / Amsterdam

Eerste druk 2017

© Selma Noort 2017 / www.selmanoort.nl

Omslagontwerp: Nanja Toebak

Omslagfoto: Trevillion Images

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 7314 1 / NUR 283

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

De auteur ontving voor het schrijven van dit boek een projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds.

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het fsc®-logo. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

1

DIT GEBEURT ER:

Een kind van twee kan niet zomaar weg zijn.

Midden in mijn verhaal over hoe de hele klas me heeft uitgelachen omdat ik bij Engels per ongeluk de woorden tanden en tenen verwisselde en dus beweerde dat ik elke dag mijn ‘tenen’ poets, staat Luca op van het bankje en kijkt zoekend om zich heen. ‘Sammie?’ Ik hoor schrik en ongerustheid in zijn stem.

Een minuut geleden scharrelde Sammie nog met zijn kiepauto tussen de herfstbladeren die tegen het hek om het speeltuintje gewaaid zijn.

Ik sta ook op. ‘Sammie?’

Luca loopt op een holletje naar de zandbak en kijkt over de rand. Hij stapt in het zand, bukt en komt overeind met Sammies schepje in zijn hand. Het emmertje ligt verderop bij het hek en draait een halve cirkel in de wind.

Ik begin de andere kant uit te lopen, naar de glijbaan. Boven aan het trapje zit een zwarte kat met witte voetjes die me wantrouwig aankijkt.

‘Sammie?’

De kat duikt in elkaar en gaat er met een paar sprongen vandoor, de struiken in.

Achter me schreeuwt Luca: ‘Sammie!’

Een windvlaag trekt door de laatste bladeren in de bomen. Het begint te motregen.

‘Sammie?’

Dan zie ik een beweging verderop in de straat. Iemand trekt de deur dicht van een bestelbusje dat langs de stoep-

rand geparkeerd staat. Ik ben geen geheim agent of zo, dus ik denk er niet aan om naar het kenteken te kijken. Maar ik zie dat er VERSE VIS op de zijkant staat geschilderd, zoals je soms iets ziet zonder ernaar te kijken of iets leest zonder dat met opzet te doen.

Mijn intuïtie vertelt me dat dit busje iets met Sammies verdwijning te maken heeft, dus ik begin ernaartoe te rennen.

Iemand daarbinnen start de motor. Ik glij bijna uit over de natte bladeren maar kom toch zo dichtbij dat ik de blauwe pompon op Sammies muts door het raam aan de passagierskant kan zien.

‘Sammie!’ gil ik.

De bestelwagen rijdt weg. De hele laan ren ik erachteraan en Luca komt weer achter mij aan. We rennen tot de auto in de verte afslaat naar het centrum en uit het zicht verdwijnt.

Ik klap dubbel en hap naar adem. Luca rent me nog een stukje voorbij en blijft dan ook stilstaan. Hij ziet grauw en zijn gezicht is vertrokken van ontzetting. ‘*Oh my god!*’ zegt hij. ‘Oh my god!’ En deze keer zegt hij het niet aanstellerig, en bedoelt hij het niet grappig.

ZO BEGINT HET:

‘Deze trui kan ook echt niet meer,’ roept Luca boven de stem van Stromae op YouTube uit. Hij houdt een bruine trui omhoog.

Ik lig bezweet van het dansen op mijn broers bed en trek een trui van me af die hij ook al heeft afgekeurd en boven op me heeft gegooid. ‘Ik vind hem mooi. Hij staat je goed.’

‘Hij is me te kort. Ik kreeg hem toen ik dertien was. Toen was ik een meter vijftenzestig of zo.’ Luca gaat met zijn rug tegen de muur staan, daar waar een strookje blauwe muurverf nog te zien is tussen de posters van zijn helden Stromae en Pharrell Williams in. ‘Meet me nog eens, Nina, ik weet zeker dat ik weer gegroeid ben.’

Kreunend kom ik overeind. We hebben meer dan een uur geoefend om samen net zo goed te worden als de dansers in het nummer *Papaoutai* van Stromae. Ik doe het kind in de dans na, en Luca de volwassene. *Papaoutai* gaat over een jongen zonder vader, of in elk geval een vader die onbereikbaar is, een met wie je niet kunt praten en die niets voor je kan doen. Zoals Luca’s vader die ver weg op Curaçao woont en daar een hotel runt.

Luca’s liniaal ligt op de vensterbank. Het potlood waarmee ik altijd meetstreepjes op het behang trek, ligt ernaast. Ik moet Luca zo vaak opmeten dat ik vanaf de vloer bij elke dertig centimeter liniaal lengte alvast een streepje heb getrokken zodat ik kan beginnen bij een meter tachtig, het zesde streepje van onder dus.

Luca schuift zijn hielen strak tegen de plint en recht zijn rug en zijn nek.

Ik trek zijn stoel onder de tafel vandaan en klim erop, leg mijn hand stijf gestrekt op zijn hoofd en druk zijn krulletjes plat. ‘Lopen maar.’

Hij duikt onder mijn hand vandaan en draait meteen rond om te zien of hij gegroeid is. Sinds vorige week dinsdag.

Er staat al een streepje waar de nagel van mijn middelvinger het behang raakt.

‘*Formidable*,’ zingt Stromae voor de laatste keer. Ik kijk opzij naar Luca’s laptop zodat ik het einde van de clip kan zien waar hij knipoogt en gekke sprongetjes maakt.

‘Nou?’ zegt Luca ongeduldig terwijl de muziek wegsterft.

‘Een meter zesentachtig, even lang als vorige week.’

Hij mokt. ‘Mijn benen voelen anders langer.’

Ik hurk en mik de liniaal en het potlood met een boogje op zijn tafel. ‘Vang je me op?’

Het is ons spel van onvoorwaardelijk vertrouwen. Ik ga weer overeind op de stoel staan en maak me zo stijf als de strijkplank die uitgekapt onder een berg gekreukelde kleren bij het raam staat, mijn armen tegen mijn zij en mijn nek gestrekt.

Luca gaat achter me staan.

Ik laat me achterovervallen, heel langzaam, met mijn ogen dicht. Luca zal me vangen. Hij vangt me altijd.

Op dat moment gaat zijn mobiel.

Hij vangt me. Natuurlijk. Pas als ik stevig op de grond sta, pakt hij zijn mobiel en kijkt. ‘Sabine,’ zegt hij tegen mij.

Sabine is de moeder van Sammie, Luca’s oppaskindje. Ze werkt als inkoopster voor een chique kledingzaak en moet vaak naar het buitenland. Meestal past Luca

's avonds op en blijft dan slapen tot Sammies oma de volgende dag komt om verder op Sammie te passen.

'Je kunt vanavond niet oppassen en morgenavond niet en overmorgenavond ook niet,' zeg ik triomfantelijk. 'Je past al op mij.'

Luca trekt een gezicht, belt terug en zet zijn mobiel op de luidspreker.

'Luca!' hoor ik Sabines stem. 'Fijn dat je meteen terugbelt. Ik heb een probleem en ik hoop dat je me kunt helpen. Ik moet onverwacht naar Londen, vanmiddag gaat mijn vliegtuig al. Mijn moeder heeft koorts. Ze voelt zich helemaal niet lekker en ze denkt niet dat ze morgen al beter is. Kun jij om één uur komen en zou je alsjeblieft tot zondagochtend kunnen oppassen? Zondagochtend rond een uur of twaalf kan ik weer thuis zijn. Je kunt je huiswerk natuurlijk meenemen. Zeg ja? Alsjeblieft? Vraag je aan je vader en moeder of je mag?'

Ik kijk hem strak aan en hij mij. Op dit moment sluiten mijn vader en moeder de koffers die op hun bed liggen en maken ze zich klaar om afscheid van ons te komen nemen. Luca en ik hebben gezworen dat we alleen thuis kunnen blijven en op elkaar zullen passen. Hij op mij en ik op hem. Maandagmiddag komen ze weer terug.

'Ik eh...' zegt Luca.

'Alsjeblieft?' smeekt Sabine.

'Ik pas dit weekend op mijn zusje. Mijn ouders gaan naar Parijs. Ze zijn tien jaar getrouwd.'

'Dan neem je haar toch mee! Jullie kunnen hier films kijken en jullie mogen pizza bestellen of patat of wat je maar wilt. Ik heb lekkere dingen in de koelkast staan en er staan twee bedden in de logeerkamer. En voor Sammie is het alleen maar gezellig als er nog iemand komt... Hoe oud is je zusje?'

'Nina is twaalf.'

‘Ze houdt vast van kleine kinderen, net als jij,’ dringt Sabine aan. ‘Jullie zullen het gezellig hebben met Sammie en hij is gek op jou, Luca. Ik wil echt geen onbekende op-pas via de centrale bestellen. Dat durf ik niet aan voor een heel weekend. Zeg ja, Luca? Kom je? Ik betaal je goed, dat weet je.’

Luca schraapt zijn keel. ‘Ik moet het vragen. Ik bel je zo terug, oké?’

‘Ik heb geen zin,’ zeg ik. ‘Dan zit ik daar in dat huis en als Sammie dan slaapt heb ik niks te doen. Ik wilde gaan schilderen. En we zouden onze dans verder oefenen en we zouden gamen. En ik heb huiswerk. En ik wil mijn boek uitlezen. En mam heeft lasagne voor ons gemaakt om op te warmen dus we hoeven helemaal geen pizza of patat te bestellen.’

‘Je kunt je huiswerk en je boek meenemen,’ zegt Luca. ‘En bij Sabine kunnen we ook dansen, ze heeft ruimte genoeg in haar huiskamer. En mams lasagne kunnen we daar in de magnetron opwarmen.’

Ik hoor dat mijn stem scheller gaat klinken. ‘Ik vind het hier fijn, in ons eigen huis. En we moeten op Kit en Mop passen.’

Ik slaap niet graag ergens anders. Ik ben het liefst in ons eigen huis met onze katten Kit en Mop en mijn eigen kamer met mijn bed met de gekleurde lampjes aan het hoofdeinde en Konijn op het voeteneinde. Ik hou van de lange tafel die mijn vader onder mijn raam heeft getimmerd. Mijn huiswerk, mijn schetsboeken en mijn pense-len liggen erop en al mijn kleurpotloden staan met hun geslepen punten omhoog in jampotjes. Toen ik naar de brugklas ging heb ik mijn speelgoed op zolder gezet maar ik liet mijn tekenspullen en mijn boeken natuurlijk staan.

Ik heb een kast vol prentenboeken. Mensen die beweren dat die kinderachtig zijn hebben nog nooit goed naar de tekeningen gekeken. Ik zal ze nooit wegdoen want ik kijk er heel vaak in en ik ben van plan ze mijn hele leven overal mee naartoe te nemen. Door prentenboeken ben ik van tekenen en tekeningen gaan houden, en daarna van schilderen, en toen van kunst.

‘We kunnen het geld delen,’ zegt Luca overredend. ‘Dan kan ik dat blauwe jack kopen en jij nieuwe verf.’

Ik bijt op mijn lip. ‘Hoeveel geld zou ik dan krijgen?’

‘De helft voor bijna twee hele dagen en nachten oppassen?’ Luca denkt na. ‘Minstens tachtig euro,’ zegt hij.

Ons huis was vroeger een school. Er zitten zes lokalen in, twee boven en vier onder. Toen mijn vader wegliep bij zijn eerste vrouw nam hij alleen de kleren mee die hij aanhad en ging er anti-kraak wonen. Hij sliep op een luchtbed in het enige klaslokaal waarvan de ramen niet ingegooid waren, en dacht na over het leven. Zo heeft hij het tenminste aan me verteld. Toen de gemeente besloot dat het te duur zou zijn om de school op te knappen mochten mijn vader en zijn beste vriend het voor heel weinig geld kopen, op voorwaarde dat zij het dan zouden doen. Ze waren allebei goed met hun handen, het kostte hun precies een jaar.

Halverwege dat jaar kwam mijn moeder terug naar Nederland van Curaçao, waar ze een paar jaar had gewerkt als kamermeisje in het hotel van Luca’s vader. Luca was toen bijna twee jaar. Mijn moeder hield niet meer van zijn vader. ‘Het is best moeilijk om iemand te ontlopen als je op een eiland woont,’ vertelde ze me.

Dus ze ging met Luca terug naar Nederland en kwam daar een vriend tegen die ze nog kende van de basisschool. Dat was die vriend die samen met mijn vader de school

aan het opknappen was. Hij zei dat ze wel in een van de klaslokalen mocht wonen en dat deed ze tot mijn vader verliefd op haar werd. Toen hoefde ze geen huur meer te betalen. De vriend vertrok omdat hij een wereldreis ging maken, en niet lang daarna werd ik geboren.

2

Onze tuin is zo groot als het schoolplein was en staat vol fruitbomen, bloemen en bijenkorven, ook al wonen we midden in de stad. Achter onze voordeur ligt de geel-zwart betegelde hal met de trap naar boven. Een van de klaslokalen is nu mijn vaders werkplaats, hij restaureert antiek. Het ruikt er naar paardenhaar, zaagsel, vernis en bijenwas. Zijn eerste vrouw en hun twee kinderen, Hilde en Robbert, wonen nu in Australië. Sommige kinderen denken dat mijn vader mijn opa is omdat hij al eenenzestig is en een grijze baard heeft. Dan leg ik uit dat mijn moeder zijn tweede vrouw is en dat ik zijn ‘tweede leg’ ben.

Mijn moeder heeft me uitgelegd wat dat betekent. Als vogels al een nest jonkies hebben grootgebracht en opnieuw eieren leggen, dus nog een nest gaan grootbrengen, dan wordt dat ‘tweede leg’ genoemd.

Ik was twee toen mijn vader en mijn moeder trouwden en ik kreeg een wit jurkje aan en bloemen in mijn haar. Luca was vijf en pruilde omdat hij ook een jurkje aan wilde. Toen mijn vader tot zijn ontzetting ook nog eens tegen hem zei dat jongens geen bloemen in hun haar hoorden te dragen, hilde hij zo hartverscheurend dat mijn moeder overhaast een paar bloemen uit het bruidsboeket trok en die tussen zijn krulletjes stak.

Zo vertelt ze het nog weleens aan me en zo staan we op de foto met zijn vieren. Mijn vader, mijn moeder, Luca en ik. Mijn moeder in een groene jurk met een kransje witte bloemen boven op haar lange rode haren en mijn vader

met zijn baard die toen nog zwart was en zonder dikke buik. Luca en ik allebei met witte bloemen in ons haar. Luca met zijn smalle bruine gezichtje en zijn krulletjes, en ik net zo sproeterig en roodharig als mam.

Mijn vaders grote kinderen uit zijn eerste huwelijk staan er niet op, en zijn eerste vrouw ook niet, terwijl ze meer dan twintig jaar bij elkaar hebben gehoord. Mijn moeders eerste grote liefde, Luca's vader, staat er ook niet op.

Ik heb altijd een raar gevoel als ik naar die foto kijk. Het is alsof die andere mensen uit het leven van pap en mam zijn gefotoshopt. Eigenlijk sta ik er als enige compleet op, want ik heb nooit bij iemand anders dan pap, mam en Luca gehoord.

Het tweede lokaal is mijn moeders atelier, en daar staat mijn schildersezal ook want er is ruimte genoeg voor ons allebei. Mijn moeder maakt schilderijen van interieurs. Ze schuift met oude stoelen, spiegels en van die kaarsenkandelaars waar fonkelende kristallen aan bungelen tot die staan zoals zij het wil. Daarna gaat ze met lampen aan de slag tot de lichtval naar haar zin is. Soms komen er klanten die aan pap vragen of hun antieke bank al opnieuw is bekleed. 'Volgende week is hij klaar,' belooft pap dan. 'Ik heb het erg druk gehad.' Om, zodra die klanten hun hielen gelicht hebben, mams atelier in te rennen en de bank die bekleed moet worden terug zijn werkplaats in te slepen.

Ik schilder ook, maar heel anders dan mam. Ik schilder mensen uit mijn hoofd, zomaar mensen die op niemand lijken. Ik zit pas net in de brugklas maar ik droom er nu al van om naar de kunstacademie te gaan, ook al zegt mijn moeder dat wie wil tekenen en schilderen, beter gewoon hard aan het werk kan gaan. Zij heeft zelf haar middelbare school niet eens afgemaakt en de kunstacademie heeft ze nog nooit vanbinnen gezien. Dus. Zegt ze dan. Dus.

Dus misschien maak ik mijn school ook niet af en ga ik gewoon schilderen op gevoel, net als zij. Ik vind het leuk om Frans en Engels te leren, maar ik vind het zonde van mijn tijd dat ik er vijf dagen in de week naartoe moet en ik vind dat er veel te veel kinderen rondlopen. Ik heb eigenlijk altijd het angstige gevoel dat de andere kinderen me zomaar kwaad zullen doen. Zomaar op een dag naar me zullen wijzen en hard lachen, met zijn allen. Me duwen als ik de trap af loop. Mijn fiets kapotmaken of mijn rugzak afpakken.

Het is er ook zo'n herrie en er is bijna niets om naar te kijken. Behalve dan de andere kinderen, als ze stilzitten in de klas en eindelijk hun mond eens houden. Ik kijk en teken ze in mijn gedachten. Neus, ogen, oren, kin, handen. Ik moet uitkijken dat ik niemand te lang aanstaar. Staren, dat vinden ze niet fijn. Dan gaan ze vast roepen. 'Wat zit je nou te kijken?' Of: 'Kun je 't zien?' Of: 'Ben je verliefd op me of zo?' En dan lachen de andere kinderen hard. Ik voel dat zoiets kan gebeuren. Dus ik sla mijn ogen telkens neer en kijk even uit het raam of naar de leraar.

'Mam?' roept Luca. 'Pap?' Ik hol achter hem aan de stenen trap af. Luca gooit de deur van de werkplaats open maar ik ga de andere kant op, door het klaslokaal dat kamer en keuken tegelijk is, de grote slaapkamer in. De bruine leren koffer ligt opengeklapt op het bed van mijn ouders. Mijn moeder zit ernaast in haar handtas te rommelen.

'Nina.' Ze spreidt haar armen. Ik loop naar haar toe en laat me omhelzen. Ze heeft een lekker luchtje op. Ze is klaar om naar Parijs te gaan. Ik leg mijn hoofd tegen haar borst en voel haar armen om me heen en haar lippen ergens op de scheiding in mijn haar.

'Gaat het?' Ze duwt me een stukje van zich af, met gestrekte armen, en kijkt onderzoekend naar mijn gezicht.

‘Ja, tuurlijk,’ zeg ik snel, en ik stap achteruit. ‘Luca moet jullie iets vragen.’ Ze moet niet denken dat ik het eng vind om een heel weekeinde met Luca alleen te zijn.

Mijn vader komt de badkamer uit met zijn toilettaas. ‘Ik heb alles, denk ik,’ zegt hij tegen mijn moeder. ‘Als we nog iets vergeten zijn, dan kopen we het daar wel.’

Ik loop naar de deuropening en schreeuw: ‘Luca! Ze zijn hier, in de slaapkamer.’

‘Maar je slaapt niet graag bij iemand anders.’ Mijn moeder kijkt me onderzoekend aan. Ze probeert te begrijpen waarom ik zeg dat ik het leuk vind om met Luca samen op Sammie te passen. Als ik zeg dat ik het eigenlijk om het geld doe, zal ze dat geen goede reden vinden.

‘Ik slaap met Luca op een kamer. Dan is het niet eng,’ zeg ik.

Luca heeft Sammie een keer mee naar ons huis genomen toen hij op hem paste. Mijn moeder en ik zaten in de keuken en Sammie keek verlegen naar ons omhoog. Mijn moeder vroeg meteen of hij een koekje lustte en toen ze het hem gaf sprong Kit, onze kater, op zijn schoot en begon hem te besnuffelen. Sammie keek naar hem met een uitdrukking op zijn gezicht tussen verrukt en angstig in, en stak zijn handjes omhoog alsof iemand hem onder schot hield. Daar moesten we om lachen. Onze andere kat, Mop, zat boven op de servieskast en wilde niets van hem weten. Ik denk dat een klein kind een keer aan haar staart heeft getrokken of zo.

‘Sammie is een schatje,’ zegt mijn moeder met een glimlach. ‘Je zult het leuk vinden om met hem te spelen, Nina.’

‘Ik wil hem tekenen als hij slaapt,’ zeg ik.

En dan vinden mijn ouders het goed dat we het weekend in het huis van Sabine doorbrengen om op Sammie te

passen. ‘Als jullie overdag maar even terugkomen om de voerbakjes van de katten te vullen,’ zegt mijn moeder. ‘En neem de lasagne mee. Het is genoeg voor twee dagen. Misschien lust Sammie ook wel een beetje. Maar dan moet je het wel fijnsnijden voor hem, hoor Luca.’

Mijn vader vult in de bijkeuken een tasje met walnoten. ‘Geef die maar aan Sabine,’ zegt hij tegen Luca. ‘Zeg maar dat ze van onze eigen boom zijn.’

Boven belt Luca Sabine en zegt dat we komen. Sabines stem klinkt blij en opgelucht. ‘Fantastisch!’ roept ze, en omdat Luca zijn mobiel weer op de luidspreker heeft staan kan ik dat in mijn kamer naast de zijne horen. En ook dat ze zegt: ‘Je bent een lieve meid, Luca.’

Ik prop mijn huiswerk bij mijn pyjama, mijn tandenborstel en mijn schone onderbroek in mijn rugzak en loop Luca’s kamer in.

‘Dat hoorde ik,’ zeg ik.

Luca haalt zijn schouders op en grijnst. ‘Wat?’

‘Dat ze zei dat je een lieve meid bent.’

Luca trekt een gezicht naar me. Zijn ogen schitteren. ‘Toen ik voor het eerst bij haar ging oppassen gaf ik haar een hand en stelde me voor. Ze nam gewoon aan dat ik een meisje was omdat ik mams jas even had geleend.’ Hij schatert. ‘Ik heb haar niet voor de gek gehouden, hoor. Je hoeft niet zo naar me te kijken. De meeste mensen hebben liever een meisje als oppas, dus ik heb het maar zo gelaten want ik had het baantje nodig.’

Hij weet zelf ook wel dat hij meteen tegen Sabine had moeten zeggen dat hij een jongen is.

Daarom lacht hij nu nog harder. ‘Grappig toch?’ zegt hij.

Hij past al best wel lang op Sammie. Een halfjaar of zo. Kun je, als iemand al een halfjaar denkt dat je een meisje bent, nog vertellen dat je eigenlijk een jongen bent?

Ik zeg hardop wat ik denk.

‘Waarom zou ik?’ zegt Luca. ‘Wat doet het ertoe? Ik ben lief voor Sammie. Ik zorg goed voor hem. Ik kom op tijd, ik hou me aan de afspraken, ik jat niks en ik maak geen puinhoop van het huis. Wat doet het ertoe, Nina?’

Pap en mam moeten de trein naar Parijs halen. Ze kussen ons en zeggen dat we goed op elkaar en op Sammie moeten passen en dat we de katten niet moeten vergeten en dat we de deur goed op slot moeten doen. Luca en ik zeggen dat ze veel plezier moeten hebben en dat ze goed op elkaar moeten passen en dat ze niet te veel wijn moeten drinken.

Mijn vader sjort de bruine koffer achter op zijn fiets en samen lopen ze van ons weg. Het station is twee straten verderop. Voordat ze de hoek om gaan staan ze stil, draaien ze zich om en zwaaien.

Luca en ik zwaaien terug.

‘Vergeet de lasagne niet!’ schreeuwt mijn moeder.

‘Mis de trein niet!’ schreeuwt Luca terug. Hij lacht.

Ik zwaai en ik lach terwijl mijn keel dik wordt.

Zodra ze de hoek om zijn, huil ik al.

‘O, o.’ Luca duwt me zacht van de stoep af de tuin in, slaat zijn armen om me heen en wiegt me plagend heen en weer. ‘We gaan het leuk hebben,’ zegt hij. ‘We gaan met Sammie spelen en mams lasagne eten en suffe woonprogramma’s kijken en we nemen je konijn mee voor vanavond. Dan lig ik in het ene bed en jij en Konijn in het andere en dan eten we chips in bed en kletsen we tot we in slaap vallen.’

Ik stop mijn tekenblok en mijn potloden in mijn rugzak, en prop Konijn erbij. Luca doet oogschaduw, mascara en lippenstift op, want mijn vader is er nu niet om te zeggen

dat hij liever niet wil dat hij zo de straat op gaat. We aaien Kit en Mop gedag. Ik trek mijn jack aan en Luca mams lange jas met het nepbontkraagje.

Luca draait de voordeur op slot. We lopen door de voortuin naar de straat. Iedereen zal denken dat Luca een mooi meisje is, dus niemand zal hem uitschelden voor mietje of homo. Ik pak zijn hand. Ik pak zijn hand mijn hele leven al. Mijn moeder zegt dat ik haar bijna nooit een hand gaf toen ik klein was. Ik hield Luca altijd vast, en hij mij en dan keek hij extra goed uit met oversteken.

‘Het wordt echt leuk, Nien,’ zegt Luca. ‘Voor je het weet is het maandag en zijn pap en mam alweer terug. En Sammie is een makkelijk kindje. Het is alleen maar leuk om op hem te passen. Maak je geen zorgen. Er kan niks misgaan.’

3

Het is gaan regenen. Met gebogen hoofd lopen we naar het huis waar Sabine en Sammie wonen. Het ligt twee straten achter het station op de hoek van een huizenblok. Luca wijst het me uit de verte al aan.

We openen een kniehoog tuinhekje en zijn in drie stappen bij de voordeur. Luca belt aan. Ik kijk door het raam van de huiskamer naar binnen. Er hangt een foeilelijke zwart-witte print-op-canvas van een stripheldin boven de bank. Ze draagt een soort ondergoed van lakleer dat haar te klein is want alles puilt eruit, met daarover een opwaaiende cape. Alleen haar getuite lippen en haar knielaarzen zijn vuurrood.

Sabine doet de deur open met Sammie op haar arm. Zijn gezicht is vlekkerig en zijn oogjes staan vol tranen.

‘Daar is Luca al,’ roept Sabine feestelijk. ‘Zie je wel? Het is helemaal niet erg dat mama weg moet. Kijk eens wat een mooie jas Luca nu weer aanheeft en wie ze heeft meegenomen? Haar zusje! Haar zusje eh...’

‘Nina,’ zeg ik.

‘Haar zusje Nina!’ Op een gewone toon voegt ze eraan toe: ‘Jullie lijken helemaal niet op elkaar.’

‘We hebben een andere vader maar dezelfde moeder,’ zegt Luca. Hij trekt een grappig gezicht naar Sammie. ‘Ha Sammie!’

Sammie kijkt van Luca naar mij, draait zich om en verbergt zijn gezicht tegen Sabines schouder. Sabine knipoogt naar ons en doet een stap opzij zodat we naar binnen kunnen stappen.